

Virkeligheden og fantasien

Et af mine jævnligt tilbagevendende statements, hvor jeg kommer frem til foredrag og indlæg er, at virkeligheden til hver en tid vil kunne overgå fantasien. Man kan udtænke de mest fantastiske situationer på tegnebrættet, og så kan de alligevel under alle omstændigheder risikere at blive overhalet indenom af noget, som man ikke i sin vildeste fantasi havde forestillet sig.

Sådan en situation mødte man i sidste weekend i Tyrkiet, hvor en dommer fik fløjtet en kamp i øverste række af fem minutter for tidligt. Der var signaleret ni minutters ekstra tid, men der blev fløjtet af efter fire. Efterfølgende og efter nogen pause og diverse konsultationer med højere magter og myndigheder blev man enige om, at kampen skulle genoptages med de resterende fem minutter (uden at det i øvrigt i sidste ende gjorde nogen forskel for resultatet). Men til de mere kuriøse detaljer hørte så, at nogle spillere allerede var gået i bad, da de skulle hentes op igen til de resterende fem minutter. Nogle spillere havde givet deres spilletrøjer til bolddrengene, den baneansvarlige var ved at pille målnettene ned – men alt det måtte der så rettes op på i en ruf.

Hvordan kan sådan noget så overhovedet ske? Der er trods alt et helt dommerteam med headset og det hele, som burde have kunnet retlede dommeren, inden katastrofen blev en kendsgerning. Ja, det må guderne vide – men nu står man altså med resultatet, som ikke just er en pryd for dommerstanden. Dommeren har så tilsyneladende valgt at trække sig med øjeblikkelig virkning. Og så kommer det punkt, hvor virkeligheden overgår fantasien: det var den dommer, som jeg skulle have set på i en VM-kvalifikationskamp torsdag i Slovakiet (dagen før dette læses). Han er så blevet erstattet af en anden, så derfor kan jeg godt tillade mig at skrive det. Ellers er alle internationale dommerpåsætninger hemmelige indtil 48 timer før kampstart, velsagtens af hensyn til risikoen for bestikkelse, matchfixing og andet grimt. Ikke fordi der har været opsigtsvækkende sager de seneste år, men princippet er jo fair nok.

Men dette med tillægstiden er jo en evig kilde til diskussion. Det er vigtigt at understrege, at den tillægstid, som fjerdedommeren måtte vise, er et minimumstillæg. Der kan sagtens ske ting og sager i tillægstiden (skadesbehandling, udskiftninger osv.), som gør, at tillægstiden bliver mere end lige akkurat det viste. Og man kører i hele minutter: der er ikke mulighed for at vise andet – så to et halvt minut bliver til tre, når det signaleres. Det eneste, som er en dødssynd, er at fløjte af, før den viste tillægstid er afviklet.

Til gengæld er der jo en – yderst uskreven – regel for, at man lader et hold køre et angreb færdig, selv om vi sniger os nogle sekunder over den annoncerede tillægstid. Silkeborg-spillere var i weekenden efter kampen mod FCK voldsomt ophidsede, fordi en boldbesiddelse omkring midterlinjen blev afbrudt, da dommeren vurderede, at tillægstiden var udløbet. Det er jo det evindelige skisma: hvornår skal man afbryde? En boldbesiddelse midt på banen er næppe nok til at berettigede en fortsættelse ud over den annoncerede tillægstid (som i øvrigt her allerede var overskredet med et par minutter på grund af andre forhold). Vi har også tidligere set situationer, hvor et hjørnespark blev taget lige på kanten af udløbet, hvorefter bolden gik ud til et nyt hjørnespark – og der blev fløjtet af til stor fortrydelse. Men vi kan jo ikke blive ved i en uendelighed.

Ellers bragte weekenden nogle ret så spændende situationer op. Vi har haft Nordisk Dommerkonference i Oslo i den forgangne weekend, så mine indtryk er baseret på en Ipad i lufthavnen, medens vi ventede på at komme hjem. Men med forbehold for billedkvalitet ligner det unægtelig, at der mangler et straffespark i kampen mellem AaB og Randers. Men der er simpelthen ikke nok éntydige billeder til at bevise det ene eller andet. Man kan have en mavefornemmelse, men det er så også det. Nogle medier har øffet over, at VAR ikke greb ind, men man skal stadig huske, at VAR på sine billeder skal have den rygende pistol, der siger, at dommerens afgørelse var klart og åbenlyst forkert, før man kan gribe ind.

Mange vil påpege, at bolden jo bliver spillet af forsvareren, men det er lige fedt, hvis angriberen bliver høstet bagefter. I det hele taget er denne folkeovertro, at bare bolden bliver spillet, er alting godt, noget, der giver os en del forklaringsproblemer. 'At spille bolden' er groft overvurderet. I mit mere polemiske hjørne kunne jeg godt finde på at sige, at det faktisk er ligegyldigt. Det helt centrale er kontakten mellem de to spillere. Selvfølgelig er der den helt regulære tackling, som spiller bolden, hvorefter den anden spiller falder. Men i de to andre yderområder af skalaen er der den situation, hvor bolden godt nok spilles, men modspilleren derefter rammes, typisk af det andet ben. Direkte frispark. Omvendt kan man også sagtens tænke sig en situation, hvor der sættes et forsøg på en tackling ind, men bolden overhovedet ikke rammes, men spiller A så falder over det ben fra spiller B, som var der først. Det vil være fuldt ud lovligt. Man er nødt til at sætte en skillelinje, der siger, at hvis A vælter eller fælder B, er der frispark – hvis B bare falder over benet fra A, er det gratis .

En anden interessant ting fra weekenden er farverne på spillernes udstyr. I kampen mellem AGF og FC Midtjylland lå strømpefarverne – i hvert fald set på en Ipad i Oslo lufthavn – meget ens ud. Uden tvivl noget med mørklilla over for sort – men strømperne skal og må have kontrasterende farver. Det er ikke bare formalia eller et spørgsmål om, hvem der skal have et givet indkast, men nok så væsentligt, hvis vi bevæger os ind i straffesparksfeltet, hvis ben der rammer den andens. Der er masser af fortilfælde for, at noget ser helt fint ud, når spilledragterne bliver præsenteret i omklædningsrummer under en sløv 40 watt-pære, og så er virkeligheden ganske anderledes, når man kommer ud i lyset. Og netop dette med nturligt eller kunstlys kan også give store forskelle – ligesom det kan, hvis det bliver øsregn, og de gennemblødte trøjer pludselig begynder at ligne hinanden. Fra tidligere sæsoner er der et skrækeksempel med SønderjyskEs meget lyseblå trøjer over for nogle hvide modspillere.

Det har så i øvrigt heller ikke undgået min opmærksomhed, at netudgaven af den publikation, som Tipsbladet hver fredag er pakket ind i, tirsdag havde en efter mine begreber ret så tendentiøs og delvis personfikseret kritik af VAR. Det bekræfter nogle af mine værste fordomme fra sidste uge omkring journalistik, nemlig at de dårlige overskrifter altid giver mere applaus end de gode. Man må bare trække på skuldrene, men på bundlinjen er der ikke andet at sige til det, end at det må være vidunderligt at kunne tillade sig at sortere i fakta eller undlade at bore mere i baggrunden for de begivenheder, som man beskriver. Det er en luksus, som vi almindelige dødelige fagpersoner desværre ikke kan tillade os. Det trækker desværre ikke så mange overskrifter – det gør mere eller mindre tørre faglige forklaringer sjældent - men det er forhåbentlig mere troværdigt.